



СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ
Управління Служби безпеки України в Тернопільській області
Слідчий відділ

проспект Ст. Бандери, 21, м. Тернопіль, 46002, тел. (0352) 25-09-89
www.ssu.gov.ua, e-mail: svsbternop@ukr.net Код ЄДРПОУ 20001705

П О В І Д О М Л Е Н Н Я
про підозру

«23» жовтня 2023 року

м. Тернопіль

Слідчий в особливо важливих справах слідчого відділу Управління Служби безпеки України в Тернопільській області капітан юстиції Барабаш Олег Петрович, розглянувши матеріали кримінального провадження, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 22023210000000100 від 04.04.2023 та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінальних правопорушень, відповідно до ст. ст. 40, 42, 276-279 Кримінального процесуального кодексу України,

П О В І Д О М И В:

Бубякіна Миколу Миколайовича,
30 серпня 1976 року народження,
уродженця м. Краматорськ Донецької області, зареєстрованого за адресою:
Донецька область, м. Краматорськ, вулиця
Ульянівська, буд. 129, проживаючого на
тимчасово окупованій території Донецької області у м. Маріуполь, громадянина України,

про те, що він підозрюється у скоєнні:

- державної зради, тобто діяння, умисно вчиненого громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України - переході на бік ворога в період збройного конфлікту, вчиненого в умовах воєнного стану, тобто у скоєнні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 Кримінального кодексу України;

- колабораційної діяльності у формі добровільної участі громадянина України в незаконному збройному, воєнізованому формуванні, яке створене на тимчасово окупованій території, та у добровільній участі громадянина України в збройному формуванні держави-агресора, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 Кримінального кодексу України.

Досудовим розслідуванням встановлено, що у березні 2022 року у громадянина України Бубякіна М.М., як радикально налаштованої проти української влади особи, який усвідомлював вчинення російською федерацією збройної агресії проти України та запровадження з 24 лютого 2022 року в державі воєнного стану, виник злочинний умисел, спрямований на перехід на бік ворога в умовах збройного конфлікту під час дії воєнного стану .

При цьому Бубякіну М.М. було відомо, що 24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі - ООН). До складу ООН входять Україна, російська федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени зазначеної організації утримуються у своїх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності чи політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про неприпустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить визначення агресії, встановлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію або втручання в будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплені обов'язки держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення або підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербування найманців або посилення таких найманців на території іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є: застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави; застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії: вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, хоч би який тимчасовий характер вона не мала, що є результатом такого вторгнення або нападу або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або її частини; бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави; блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави; напад збройними силами держави на сухопутні, морські чи повітряні сили чи морські та повітряні флоти іншої держави; застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з державою, що приймає, порушуючи умови, передбачені в угоді або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди; дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала у розпорядження іншої держави, використовувалася цією

іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави; засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівносильно наведеним вище актам, або її значну участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, будь то політичного, економічного, військового чи іншого характеру не можуть бути виправдовуванням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили або загрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання суперечок та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва 1 серпня 1975 року, який був підписаний СРСР, правозаступником якого є російська федерація.

Статтями 1 і 2 III Конвенції про відкриття військових дій від 18 жовтня 1907 року, що вступила в дію 26 січня 1910 року і 7 березня 1955 року визнана СРСР, правонаступником якого є російська федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього та недвозначного попередження у формі або мотивованого оголошення війни, або ультиматуму з умовним оголошенням війни. Про існування стану війни має бути негайно повідомлено нейтральним державам, і він матиме для них дійсну силу лише після отримання повідомлення.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі - Декларація) зазначено, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту та неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки було схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. Відповідно до зазначеного документу, територія України є неподільною та недоторканною.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і російська федерація.

Відповідно до пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки, у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року російська федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні свої зобов'язання згідно з принципами Заключного акту співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність, суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою або її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що жодна їхня зброя ніколи не використовуватиметься проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримання миру та стабільності у Співдружності Незалежних Держав від 10 лютого 1995 року, укладеного між державами СНД, серед яких є Україна та російська федерація, держави підтвердили непорушність існуючих кордонів одна одної та зобов'язалися виступати проти будь-яких дій, що підривають їх непорушність, а також вирішувати всі суперечки, що

виникають з питань кордонів та територій, лише мирними засобами. Держави також зобов'язалися не підтримувати на території інших держав-учасниць сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими, якщо вони виникнуть; не встановлювати із нею політичних, економічних та інших зв'язків; не допускати використання ними територій та комунікацій держав-учасниць Співдружності; не надавати їм економічну, фінансову, військову та іншу допомогу.

31 травня 1997 року, відповідно до положень Статуту ООН та зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки та співробітництва в Європі, Україна та російська федерація уклали Договір про дружбу, співпрацю та партнерство між Україною та російською федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року 13/98-ВР та Федеральним Законом російської федерації від 2 березня 1999 року № 42 - ФЗ). Відповідно до статей 2-3 зазначеного Договору, російська федерація зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів і зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, дотримання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальноновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису та карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та російською федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований російською федерацією 22 квітня 2003 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей належить до території України.

Статтями 1 - 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною та недоторканою.

Згідно з статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати та змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народу і не може бути узурповане державою, її органами чи посадовими особами.

Відповідно до статті 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно дотримуватися Конституції України та законів України, не посягати на права та свободи, честь та гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

У відповідності до статей 132 - 134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка

Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою України та в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її ведення.

Незважаючи на викладене, діючи з прямим умислом, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи його суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, в порушення зазначених вище міжнародних нормативно-правових актів, 22 лютого 2022 року президент російської федерації путіна в.в., реалізуючи злочинний план направлений на насильницьку зміну меж території та кордонів України, в порушення порядку, встановленого Конституцією України, направив до ради федерації звернення про використання збройних сил російської федерації за межами російської федерації, яке було задоволене.

24 лютого 2022 року о 5 годині президент російської федерації путін в.в. оголосив рішення про початок військової операції в Україні.

Того ж дня, близько 05 год. 10 хв. збройними силами російської федерації, що діяли за наказом керівництва російської федерації та збройних сил російської федерації, здійснено запуск крилатих та балістичних ракет по аеродромах, військових штабах, складах, підрозділах Збройних Сил України та інших військових формувань. Після чого, тоді ж, війська російської федерації незаконно ввійшли сухопутним шляхом на територію суверенної держави України.

24 лютого 2022 року Указом Президента України №64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні», у зв'язку з військовою агресією рф проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» постановлено введення в Україні воєнного стану із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб. У подальшому, правовий режим воєнного стану неодноразово продовжувався по теперішній час.

У свою чергу, на Бубякіна М.М., як громадянина України, згідно із ст. 65 Конституції України, покладено обов'язок здійснювати захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України. У відповідності до частин 2, 3 ст. 1 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» від 25.03.1992 № 2232-ХІІ, військовий обов'язок громадянина України може бути реалізований шляхом проходження військової служби виключно у Збройних Силах України, інших утворених відповідно до законів України військових формуваннях, а також правоохоронних органах спеціального призначення, посади в яких комплектуються військовослужбовцями.

Всупереч зазначених норм, не пізніше 23 березня 2022 року, з метою реалізації свого злочинного умислу, Бубякін М.М., раніше будучи активним учасником терористичної організації «донецька народна республіка», у складі якої вів бойові дії проти підрозділів Збройних Сил України, маючи проросійські погляди, переслідуючи мету переходу на бік ворога в період збройного конфлікту в умовах воєнного стану, діючи умисно та добровільно, надав згоду та вступив у невстановлене досудовим розслідування незаконно створене збройне формування держави-агресора на території тимчасово окупованої Запорізької області.

Так, реалізуючи свій злочинний умисел, березні 2022 року, Бубякін М.М., перебуваючи у м. Бердянськ Запорізької області, зі зброєю у руках ніс бойові чергування на блокпостах створених збройними силами держави-агресора, під час якого здійснював перевірку документів, проводив огляди особистого транспорту та речей, виявляв серед осіб проукраїнськи налаштованих та тих, які мають зв'язки з правоохоронними органами чи військовими та воєнізованими формуваннями

ЗС України. Вказану діяльність Бубякін М.М. здійснював в інтересах збройних сил російської федерації.

Зокрема, 23 березня 2022 року, Бубякін М.М., вибравши для себе позивний «Макс», перебуваючи на блокпості окупаційних військ держави-агресора поблизу м. Мелітополь Запорізької області, перебуваючи у однострої окупаційних військ російської федерації зі зброєю у руках здійснював перевірку документів, проводив опитування осіб та оглядав особистий транспорт громадян України, які прямували через вищезазначений блокпост.

Крім того, в період з березня по червень 2022 року, Бубякін М.М., перебуваючи у тимчасово окупованому м. Бердянськ Запорізької області, діючи умисно, усвідомлюючи протиправність своїх дій та бажаючи настання негативних наслідків для державної безпеки України, за власною ініціативою з політичних та ідеологічних мотивів, на виконання раніше отриманих від невстановлених представників іноземної держави-агресора завдань, організував та проводив на території зазначеного населеного пункту розвідувальну діяльність спрямовану на виявлення осіб, які мають проукраїнську позицію та перебувають на окупованій території державою-агресора.

З метою реалізації злочинного задуму, Бубякін М.М., залучив до вищевказаної діяльності інших осіб (стосовно яких здійснюється досудове розслідування в інших кримінальних провадженнях), які мали бойовий досвід та знання у проведенні оперативно-розшукової та розвідувальної діяльності.

Для координації та надання вказівок іншим членам групи, Бубякін М.М. у квітні 2022 року, використовуючи особистий мобільний телефон із встановленим застосунком «Telegram», із використанням номера мобільного телефону +3809 профілю «Andreus», створив групу із назвою «Оперативка», до якої залучив вищезазначених осіб. Будучи керівником зазначеної групи, Бубякін М.М. надавав завдання, отримував звіти від підлеглих співробітників про виконану роботу тощо.

Надалі, у період з червня по листопад 2022 року, Бубякін М.М., продовжуючи свою злочинну діяльність, маючи у розпорядженні вогнепальну зброю, умисно брав участь у веденні бойових дій проти Збройних Сил України на стороні незаконних збройних та воєнізованих формувань армії держави-агресора, заподіюючи шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній безпеці України, перебуваючи на тимчасово окупованій території України.

Так, приймаючи участь у діяльності незаконних збройних чи воєнізованих формувань, створених на тимчасово окупованій території та в збройних формуваннях держави-агресора, надаючи таким формуванням допомоги у веденні бойових дій проти Збройних Сил України, Бубякін М.М. вчиняв наступні дії: здійснював окупацію та охорону захоплених територій України; виконував вказівки та накази командирів з числа військовослужбовців збройних сил рф та осіб з числа учасників вказаних незаконних збройних чи воєнізованих формувань, які були за званням чи посадою вище; під час несення служби у військовій польовій камуфльованій формі зразка зс рф відкрито носив при собі вогнепальну зброю; приймав участь у виявленні та знищенні або полоні військовослужбовців ЗСУ тощо.

Зокрема, 27 липня 2022 року, Бубякін М.М., діючи в період збройного конфлікту та в умовах військового стану на боці ворога - російської федерації, умисно та безпосередньо вів бойові дії проти підрозділів Збройних Сил України, перебуваючи на бойових позиціях, поблизу н.п. Верхня Криниця Василівського району Запорізької області.

Крім того, 03 серпня 2022, Бубякін М.М., продовжуючи свою протиправну діяльність, безпосередньо брав участь на стороні окупаційних військ держави-

агресора у веденні бойових дій поблизу н.п. Кам'янське Василівського району Запорізької області.

В подальшому, продовжуючи реалізацію свого злочинного умислу спрямованого на перехід на бік ворога під час збройного конфлікту в умовах воєнного стану, Бубякін М.М., у період з серпня по листопад 2022 року, перебуваючи на тимчасово окупованій території Донецької області, із вогнепальною зброєю у руках, брав участь у веденні бойових дій, проти підрозділів ЗС України.

Таким чином Бубякін Микола Миколайович підозрюється у державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній безпеці України - переході на бік ворога в період збройного конфлікту, вчиненого в умовах воєнного стану, тобто у скоєнні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України (в редакції Закону № 2113-ІХ від 03.03.2022).

Окрім того, досудовим розслідуванням встановлено, що у лютому 2022 року у громадянина України Бубякіна М.М., як радикально налаштованої проти української влади особи, який усвідомлював вчинення російською федерацією збройної агресії проти України та запровадження з 24 лютого 2022 року в державі воєнного стану, виник злочинний умисел, спрямований на перехід на бік ворога в умовах збройного конфлікту під час дії воєнного стану .

При цьому Бубякіну М.М. було відомо, що 24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі - ООН). До складу ООН входять Україна, російська федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени зазначеної організації утримуються у своїх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності чи політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про неприпустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить визначення агресії, встановлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію або втручання в будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплені обов'язки держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення або підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербування найманців або посилення таких найманців на території іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є: застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної

недоторканності чи політичної незалежності іншої держави; застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії: вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, хоч би який тимчасовий характер вона не мала, що є результатом такого вторгнення або нападу або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або її частини; бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави; блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави; напад збройними силами держави на сухопутні, морські чи повітряні сили чи морські та повітряні флоти іншої держави; застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з державою, що приймає, порушуючи умови, передбачені в угоді або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди; дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала у розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави; засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівносильно наведеним вище актам, або її значну участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, будь то політичного, економічного, військового чи іншого характеру не можуть бути виправдовуванням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили або загрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання суперечок та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва 1 серпня 1975 року, який був підписаний СРСР, правозаступником якого є російська федерація.

Статтями 1 і 2 III Конвенції про відкриття військових дій від 18 жовтня 1907 року, що вступила в дію 26 січня 1910 року і 7 березня 1955 року визнана СРСР, правонаступником якого є російська федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього та недвозначного попередження у формі або мотивованого оголошення війни, або ультиматуму з умовним оголошенням війни. Про існування стану війни має бути негайно повідомлено нейтральним державам, і він матиме для них дійсну силу лише після отримання повідомлення.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі - Декларація) зазначено, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту та неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки було схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. Відповідно до зазначеного документу, територія України є неподільною та недоторканною.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і російська федерація.

Відповідно до пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки, у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року російська федерація, Сполучене Королівство Великобританії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні свої зобов'язання згідно з принципами Заключного акту співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність, суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою або її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що жодна їхня зброя ніколи не використовуватиметься проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримання миру та стабільності у Співдружності Незалежних Держав від 10 лютого 1995 року, укладеного між державами СНД, серед яких є Україна та російська федерація, держави підтвердили непорушність існуючих кордонів одна одної та зобов'язалися виступати проти будь-яких дій, що підривають їх непорушність, а також вирішувати всі суперечки, що виникають з питань кордонів та територій, лише мирними засобами. Держави також зобов'язалися не підтримувати на території інших держав-учасниць сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими, якщо вони виникнуть; не встановлювати із нею політичних, економічних та інших зв'язків; не допускати використання ними територій та комунікацій держав-учасниць Співдружності; не надавати їм економічну, фінансову, військову та іншу допомогу.

31 травня 1997 року, відповідно до положень Статуту ООН та зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки та співробітництва в Європі, Україна та російська федерація уклали Договір про дружбу, співпрацю та партнерство між Україною та російською федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року 13/98-ВР та Федеральним Законом російської федерації від 2 березня 1999 року № 42 - ФЗ). Відповідно до статей 2-3 зазначеного Договору, російська федерація зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів і зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, дотримання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису та карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та російською федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований російською федерацією 22 квітня 2003 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей належить до території України.

Статтями 1 - 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною та недоторканною.

Згідно з статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати та змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народу і не може бути узурповане державою, її органами чи посадовими особами.

Відповідно до статті 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно дотримуватися Конституції України та законів України, не посягати на права та свободи, честь та гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

У відповідності до статей 132 - 134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою України та в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її ведення.

Незважаючи на викладене, діючи з прямим умислом, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи його суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, в порушення зазначених вище міжнародних нормативно-правових актів, 22 лютого 2022 року президент російської федерації путіна в.в., реалізуючи злочинний план направлений на насильницьку зміну меж території та кордонів України, в порушення порядку, встановленого Конституцією України, направив до ради федерації звернення про використання збройних сил російської федерації за межами російської федерації, яке було задоволене.

24 лютого 2022 року о 5 годині президент російської федерації путін в.в. оголосив рішення про початок військової операції в Україні.

Того ж дня, близько 05 год. 10 хв. збройними силами російської федерації, що діяли за наказом керівництва російської федерації та збройних сил російської федерації, здійснено запуск крилатих та балістичних ракет по аеродромах, військових штабах, складах, підрозділах Збройних Сил України та інших військових формувань. Після чого, тоді ж, війська російської федерації незаконно ввійшли сухопутним шляхом на територію суверенної держави України.

24 лютого 2022 року Указом Президента України №64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні», у зв'язку з військовою агресією рф проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» постановлено введення в Україні воєнного стану із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб. У подальшому, правовий режим воєнного стану неодноразово продовжувався по теперішній час.

У свою чергу, на Бубякіна М.М., як громадянин України, згідно із ст. 65 Конституції України, покладено обов'язок здійснювати захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України. У відповідності до частин 2, 3 ст. 1 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» від 25.03.1992 № 2232-ХІІ, військовий обов'язок громадянина України може бути реалізований шляхом проходження військової служби виключно у Збройних Силах України, інших утворених відповідно до законів України військових формуваннях, а також

правоохоронних органах спеціального призначення, посади в яких комплектуються військовослужбовцями.

Всупереч зазначених норм, не пізніше 23 березня 2022 року, з метою реалізації свого злочинного умислу, Бубякін М.М., раніше будучи активним учасником терористичної організації «донецька народна республіка», у складі якої останній вів бойові дії проти підрозділів Збройних Сил України, маючи проросійські погляди, переслідуючи мету переходу на бік ворога в період збройного конфлікту в умовах воєнного стану, діючи умисно та добровільно, надав згоду та вступив у невстановлене досудовим розслідування незаконно створене збройне формування держави-агресора на території тимчасово окупованої Запорізької області.

Так, реалізуючи свій злочинний умисел, березні 2022 року, Бубякін М.М., перебуваючи у м. Бердянськ Запорізької області, зі зброєю у руках ніс бойові чергування на блокпостах створених збройними силами держави-агресора, під час якого здійснював перевірку документів, проводив огляди особистого транспорту та речей, виявляв серед осіб проукраїнськи налаштованих та тих, які мають зв'язки з правоохоронними органами чи військовими та воєнізованими формуваннями ЗС України. Вказану діяльність Бубякін М.М. здійснював в інтересах збройних сил російської федерації.

У тому числі, 23 березня 2022 року, Бубякін М.М., перебуваючи на блокпості окупаційних військ держави-агресора поблизу м. Мелітополь Запорізької області, перебуваючи у однострої окупаційних військ російської федерації зі зброєю у руках здійснював перевірку документів, проводив опитування та оглядав особистий транспорт громадян України, які прямували через вищевказаний блокпост.

Надалі, у період з червня по листопад 2022 року, Бубякін М.М., продовжуючи свою злочинну діяльність, маючи у розпорядженні вогнепальну зброю, умисно брав участь у веденні бойових дій проти Збройних Сил України на стороні незаконних збройних та воєнізованих формувань армії держави-агресора, заподіюючи шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній безпеці України, перебуваючи на тимчасово окупованій території України.

Так, приймаючи участь у діяльності незаконних збройних чи воєнізованих формувань, створених на тимчасово окупованій території та в збройних формуваннях держави-агресора, надаючи таким формуванням допомоги у веденні бойових дій проти Збройних Сил України, Бубякін М.М. вчиняв наступні дії: здійснював окупацію та охорону захоплених територій України; виконував вказівки та накази командирів з числа військовослужбовців збройних сил рф та осіб з числа учасників вказаних незаконних збройних чи воєнізованих формувань, які були за званням чи посадою вище; під час несення служби у військовій польовій камуфльованій формі зразка зс рф відкрито носив при собі вогнепальну зброю; приймав участь у виявленні та знищенні або полоні військовослужбовців ЗСУ тощо.

Зокрема, 27 липня 2022 року, Бубякін М.М., діючи в період збройного конфлікту та в умовах воєнного стану на боці ворога - російської федерації, умисно та безпосередньо вів бойові дії проти підрозділів Збройних Сил України, перебуваючи на бойових позиціях, поблизу н.п. Верхня Криниця Василівського району Запорізької області.

Крім того, 03 серпня 2022 року, Бубякін М.М., продовжуючи свою протиправну діяльність, безпосередньо брав участь на стороні окупаційних військ держави-агресора у веденні бойових дій поблизу н.п. Кам'янське Василівського району Запорізької області.

В подальшому, продовжуючи реалізацію свого злочинного умислу спрямованого на участь в незаконних збройних та воєнізованих формуваннях, створених на тимчасово окупованій території України, Бубякін М.М., у період з серпня по листопад 2022 року, перебуваючи на тимчасово окупованій території Донецької області, із вогнепальною зброєю у руках, брав участь у веденні бойових дій, проти підрозділів ЗС України у складі незаконних збройних та воєнізованих формувань.

Таким чином, Бубякін Микола Миколайович обґрунтовано підозрюється в добровільній участі громадянином України в незаконних збройних, воєнізованих формуваннях, створених на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України.

Слідчий в ОВС слідчого відділу
УСБУ в Тернопільській області
капітан юстиції

Олег БАРАБАШ

ПОГОДЖЕНО

Прокурор відділу нагляду за додержанням законів
регіональним органом безпеки
Тернопільської обласної прокуратури

Володимир БЛАУШ

«22» жовтня 2023 року

Згідно із ст. 42 КПК України підозрюваному роз'яснено, що він має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені КПК України, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту – мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених КПК України та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями ст. 213 КПК України;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що вноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому КПК України, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі ст. 290 КПК України;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому КПК України;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилась;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Відповідно до ч. 7 ст. 42 КПК України підозрюваний зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду;

4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу пробачії, необхідну для підготовки досудової доповіді.

Зазначені права та обов'язки мені роз'яснені та зрозумілі:

Підозрюваний _____ (_____).
«__» жовтня 2023 року

Про підозру мені повідомлено, суть підозри мені зрозуміла, копія повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права і обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені, їх суть мені зрозуміла.

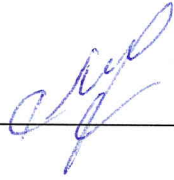
«__» год. «__» хвилин «__» жовтня 2023 року.

Підозрюваний: _____ (_____).

захисник П.І. Крижанівський

Захисник

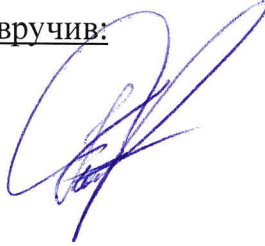
:



(P. P. Крижаківич)

Письмове повідомлення про підозру вручив:

Слідчий в ОВС слідчого відділу
УСБУ в Тернопільській області
капітан юстиції



Олег БАРАБАШ